

Diumenge 13 (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 10,37-42): En aquell temps, Jesús digué als seus Apòstols: «El qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi; i el qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. I qui no pren la seva creu i no em segueix, no és digne de mi. El qui trobi la seva vida, la perdrà; i el qui perdi la seva vida per causa de mi, la trobarà.

El qui a vosaltres rep, a mi em rep; i el qui em rep a mi, rep aquell qui m'ha enviat. El qui rep un profeta a títol de profeta, rebrà recompensa de profeta; i el qui rep un just a títol de just, rebrà recompensa de just. I tot el qui doni per beure ni que sigui només un vas d'aigua freda a un d'aquests petits a títol de deixeble, en veritat us dic: no perdrà la seva recompensa».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I qui no pren la seva creu i no em segueix, no és digne de mi (...) El qui a vosaltres rep, a mi em rep»

P. Antoni POU OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, en sentir dels llavis de Jesús: «El qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi...» (Mt 10,37) quedem desconcertats. Ara bé, aprofundint una mica més, ens adonarem de la lliçó que el Senyor ens vol transmetre: Per al cristià, l'únic absolut es Déu i el seu Regne. Cadascú ha de descobrir quina és la seva vocació —potser aqueixa és la tasca més delicada a fer— i després ser-hi fidel. Si un cristià o una cristiana tenen vocació matrimonial, cal que vegin que la realització de la seva vocació consisteix en estimar la seva família tal com Crist estima l'Església.

La vocació a la vida religiosa o al sacerdocí demana no anteposar els vincles

familiars als de la fe, si amb això no es manca als requisits bàsics de la caritat cristiana. Els lligams familiars no poden esclavitzar i ofegar la vocació a la qual hom ha estat cridat. Sota la paraula “amor” pot haver-hi un desig possessiu de l'altre que li resta llibertat per a desplegar la seva vida humana i cristiana; o la por de sortir del niu familiar i enfrontar-se amb les exigències de la vida i de la crida de Jesús a seguir-lo. Es aqueixa deformació de l'amor que Jesús ens demana transformar en una estimació gratuïta i generosa, perquè, tal com diu sant Agustí: «Crist ha vingut a transformar l'amor».

L'estimació i l'acolliment sempre restaran els nuclis de la vida cristiana, envers tothom i, sobretot envers els membres de la pròpia família, els quals normalment són els qui tenim més a prop i constitueixen també el “pròxim” que Jesús ens demana d'estimar. En l'acolliment de l'altre sempre hi ha l'acolliment del Crist: «El qui a vosaltres rep, a mi em rep» (Mt 10,40). Hem de veure, doncs, el Crist en els qui servim, i reconèixer també el Crist servidor ens els qui ens serveixen.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«A través de dolors i ferides i favors, Déu forma els seus fills per a la vida eterna» (Sant Gregori el Gran)

-

«En els nostres dies, de múltiples maneres se'ns demana entrar en tripijocs amb la fe, diluir les exigències radicals de l'Evangelí i acomodar-nos a l'esperit del nostre temps. No obstant això, els màrtirs ens conviden a posar Crist per sobre de tot» (Francesc)

-

«(...) Cal tenir el convenciment que la primera vocació del cristià és seguir Jesús (cf. Mt 16,25)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.232)